

SÂMBĂTĂ, 20 IULIE 2024
ORA 19:00
SUPERLIGA, ETAPA A II-A
STADIONUL „ION OBLEMENCO“

OLTENIA, PROVINȚIE LATINĂ

După Maldonado, încă doi jucători din America Latină s-au alăturat Științei. Cubanezul Paradela și costaricanul Mora au arătat deja, în prima etapă, că sunt fotbaliști care, la fel ca oltenii, pun frumusețea jocului pe primul plan.

Pe un gazon nou și cu reveniri importante în lot

- Cinci fotbaliști s-au alăturat Științei în această vară: extremele Carlos Mora și Luis Paradela, mijlocașul central Takuto Oshima, fundașul central Gregorio Sierra și portarul Silviu Lung Jr. La conferința de presă premergătoare meciului cu UTA, Constantin Gâlcă a făcut o scurtă descriere a primilor patru, jucători mai puțin cunoscuți publicului din România: „Sierra e un jucător cu mare experiență, cu viziune și servicii bune, chiar dacă este fundaș central. Paradela și Mora sunt jucători de talent, care pot destabiliza defensivele adverse și să producă goluri. Iar Oshima este un număr 6 foarte dinamic în joc, care poate să ne aducă mult echilibru la mijlocul terenului.”
- Dintre cei cinci, doar jucătorii de limbă spaniolă și Silviu Lung aveau drept de joc, până la scrierea acestui text. De altfel, „spaniolii” chiar au debutat, in corpore, în egalul de la Sibiu. Nu

este clar dacă situația cu actele lui Takuto Oshima va fi rezolvată, până la ora meciului cu UTA, dar se fac eforturi în acest sens.

- Știința s-a și despărțit de câțiva fotbaliști, definitiv sau temporar. Veteranii Mateiu și Silva și-au încheiat contractele și au părăsit Bănia în aplauzele publicului prezent la ultimul meci din sezonul trecut. De asemenea, Pyry Soiri și Ante Roguljic au fost cedați definitiv (Soiri la Kallithea, în Grecia, iar Roguljic la Anorthosis Famagusta, în Cipru). Alți trei jucători au plecat împrumut: Jovan Markovic la Hermannstadt, Alexandru Cîmpanu la UTA și Jalen Blesa la Dinamo Batumi, în Georgia. Blesa a jucat deja 144 de minute pentru clubul gruzin, în dubla de calificare în Champions League cu Ludogorets, pierdută de georgieni cu 3-2 la general. Clubul nostru și-a strâns mâna și cu Atanas Trică Balaci, ambele părți considerând că tânărul atacant oltean are nevoie de o echipă unde să joace constant, pentru a-și consolida calitățile.
- În prima etapă, la Sibiu, împotriva unei echipe excelente pe teren propriu, Universitatea a început nesigur și neinspirat meciul, dar a arătat foarte bine în repriza secundă, când doar ghinionul ne-a făcut să nu ne întoarcem acasă cu toate punctele. Doar în partea a doua a meciului de la Sibiu, și grație intrării lui Mitriță, jucătorii noștri au șutat de 12 ori spre poartă și de 8 ori pe spațiul porții, ratând și câteva ocazii foarte mari.
- Poate cea mai grea absență de la Sibiu a fost cea a lui Bancu, care a revenit abia după acel meci din vacanța în care chiar Constantin Gâlcă a insistat să meargă, după Euro 2024. „Eu mi-aș fi dorit să stea în vacanță mai mult“, a comentat antrenorul, mai în glumă mai în serios, cu referire la faptul că e important ca Bancu să se relaxeze cât mai bine, înainte de începerea unui nou sezon. În stilul cu care ne-a obișnuit, însă, căpitanul Științei

a părut 100% motivat să intre iarăși pe teren, încă din această seară. Alte piese grele care nu au fost în lot cu Sibiu (Anzor, Baiaram, Zajkov) sunt și ei apți de joc în această seară.

- În afară de situația incertă a lui Oshima, Screciu rămâne singura absență clară pentru meciul de azi. În plus, Gâlcă a explicat că alți trei jucători au avut mici probleme fizice și au lipsit de la unele antrenamente, așa că nu sunt încă la ritmul celorlalți, deși vor fi disponibili azi, cu UTA. S-a referit la Alex Mitriță, Djoko Zajkov și Ștefan Vlădoiu.
- După pauza de vară, Alexandru Mitriță și-a consolidat statutul de cel mai bine cotate fotbalist din lotul Craiovei, urcând cu câteva sute de mii de euro în evaluarea celor de la Transfermarkt (valoarea actuală estimată este de 3,5 milioane de euro). În schimb, Andrei Ivan și-a pierdut poziția de al doilea cel mai bine cotate leu, după ce a fost devansat de Vlad Screciu.
- „Vulcanul“ Ion Oblemenco vă așteaptă în această seară cu un gazon nou și proaspăt montat, care va favoriza probabil spectacolul și circulația mingii.

Fără absenți, dar cu un lot schimbat din temelii

- În stil deja tradițional, Mircea Rednic a schimbat mai bine de jumătate de garnitură, în pauza dintre sezoane. Au fost aduși 13 jucători în această vară, inclusiv trei de la cele două echipe din Craiova (Cîmpanu împrumut, Van Durmen și Robert Popa definitiv de la FCU). Cei mai bine cotați nou-veniți ai Aradului

sunt însă Valentin Costache (de la Apollon Limassol) și Andrei Dumiter (de la FC Voluntari), estimați la câte 500.000 euro fiecare. Rednic a și renunțat la nu mai puțin de 18 jucători. Singurul pe care a primit bani a fost tânăra speranță Rareș Pop, cumpărat de Rapid pentru circa 700.000 euro.

- În afară de absența lui Cîmpanu, al cărui contract de împrumut exclude folosirea lui contra echipei de care aparține, arădenii au tot lotul valid pentru meciul de azi.
- Mircea Rednic: „La Rapid era altă situație: o echipă nouă, antrenor nou, sistem nou. Cu Craiova o să fie altceva, mai ales că au mulți jucători care pot să facă diferența. O să ne aștepte un meci mult mai greu decât cel cu Rapid, mai ales că eu cred că Mitriță va fi supermotivată să arate că ce s-a scris nu e adevărat, iar Bancu și georgianul presupun că vor reveni.“
- UTA a ratat victoria cu Rapid după o decizie foarte controversată a lui Sebastian Colțescu, care a anulat reușita de 2-1 a Aradului din final, după ce inițial o validase, iar rapidiștii repuseseră deja mingea în joc. În studioul Digi Sport, Marius Avram a caracterizat decizia drept o greșeală mare: „Faza în sine este interpretabilă, în niciun caz de intervenție VAR. Părerea mea este că golul nu trebuia anulat. Faptul că arbitrul a fluierat reluarea jocului, după care l-a oprit iarăși și a mers la VAR, este o greșeală foarte mare.“
- Interesul suporterilor arădeni, deja considerabil din sezoanele precedente, pare să fi crescut, după ce echipa s-a bătut pentru playoff până în ultima etapă a sezonului regulat. La meciul de debut cu Rapid, în ciuda faptului că era perioadă de vacanțe și o zi caniculară, stadionul a fost plin. Este adevărat și că arena arădeană este mult mai mică decât pare, cu o capacitate de doar 7300 de locuri, deci de 4 ori mai mică decât Ion Oblemenco.

- Bănăţenii au fost la un pas să piardă la masa verde meciul din prima etapă, din cauza unei gafe administrative reparate la timp: deşi a fost eliminat în ultima etapă din sezonul trecut, deci era suspendat pentru debut, atacantul nigerian Imoh Ezekiel a fost trecut titular pe foaia de joc şi chiar a făcut încălzirea cu echipa. Staff-ul UTA şi-a dat însă seama de eroare cu câteva minute înainte de începerea partidei şi l-au înlocuit pe acesta cu Dumiter.
- Rednic a început partida cu Rapid într-un sistem clasic 4-2-3-1, din care au făcut parte nou-veniţii Robert Popa, Van Durmen, Costache şi Dumiter. Formula de start a dezamăgit însă, în special în partea ei ofensivă, unde febleţea antrenorului, slovacul Andrej Fabry, a făcut un meci slab. Rednic l-a criticat aspru pe acesta în faţa presei ulterior şi rămâne de văzut dacă zecarul Aradului va fi titular şi în această seară.

ADRIAN UNGUR:

„Dacă Universitatea câștigă titlul și UTA intră în playoff, pentru mine va fi sezonul perfect“

Meciul din această seară are un mare liant: **ADRIAN UNGUR**, fotbalist format la UTA, apoi transferat la Universitatea în 1994, și care astăzi este iarăși angajat la clubul arădean. Fostul atacant al Științei ne-a povestit despre anii lui de fotbalist, despre trecutul remarcabil al celor două cluburi pe care le iubește, dar și o întâmplare foarte amuzantă petrecută în anii '90, în cantonamentul din Luncă al Universității.

Perioada petrecută la Universitatea: „a fost o mare mândrie să port banderola Științei“

Având în vedere că ați jucat mult timp și pentru UTA, și pentru Universitatea, am fi curioși cum vedeți dumneavoastră diferențele sau asemănările dintre cum e privit fotbalul la Arad și cum e privit la Craiova. Cum ați caracteriza spiritul celor două echipe?

În primul rând, eu unul cred că am avut onoarea și marele privilegiu să joc la cele mai frumoase echipe din România. Sunt două orașe cu mare tradiție în fotbalul nostru și cu suporteri pătimași, care trăiesc și se definesc prin fotbal. Deci aș zice că seamănă foarte mult, poate cu diferența că la Craiova curge sângele mai repede prin vene.

Ați ajuns la Craiova în 1994. Suntem curioși cum se făceau transferurile pe atunci, care a fost înțelegerea dintre cluburi?

Între 1990 și 1998, până să vină celebra lege Bosman, era foarte greu să te desparți de clubul unde te-ai format. Practic, aparțineai tot de ei, chiar dacă jucai pentru altă echipă. Pe mine m-a dorit foarte mult Aurică Țicleanu, care antrenase și UTA înainte, așa că mă cunoștea. Au venit după mine la Arad președintele și vicepreședintele, adică Rodion Cămătaru și Gheorghiță Geolgău, și am semnat un contract pe 3 ani.

Cum a fost trecerea de la Arad la Craiova, vă amintiți să vă fi uimit sau chiar șocat ceva în primele zile în Oltenia?

Nu în mod deosebit, deși am o întâmplare de care îmi amintesc cu mare drag. Pe vremuri, în cantonamentul din Luncă, aveam un singur telefon, cu fir, pe care îl foloseam toți cu rândul. Și într-o zi se făcuse coadă în spatele unuia dintre colegi, care vorbea la el de peste o oră și îl tot auzeam zicând în receptor „bă, vere“ în sus, „bă, vere“ în jos. Și eu m-am supărat, i-am zis „hai, frate, chiar așa, noi stăm la coadă și tu vorbești o oră cu văru-tu?!“. Atunci Cristescu a izbucnit în râs și mi-a explicat: „Nu, mă, așa vorbește el cu iubita!“.

Care este cea mai plăcută amintire de când jucați pentru Universitatea, prima care vă vine în gând?

Îmi amintesc și foarte multe meciuri bune și în care am marcat goluri importante, dar prima rămâne cea în care colegii și antrenorii au decis, în vestiar, să port banderola de căpitan. A fost o

mare mândrie pentru mine, oltean adoptat fiind, să fiu căpitanul Științei.

Dar un gol de care să vă amintiți cu plăcere, dintre cele peste 30 marcate în alb-albastru?

A fost unul de pomină în Regie, cu Sportul Studențesc, când am marcat de la centrul terenului. Îmi amintesc că antrenor era Sorin Cârțu și că majoritatea ziariștilor prezenți nici nu au prins golul, pentru că nu se aștepta nimeni să trag de acolo, de abia a apărut pe cadrul general al transmisiei TVR.

Acel prim sezon al dumneavoastră la Craiova, 1994-1995, avea să se termine cu un loc 2, care ulterior a rămas pentru foarte mulți ani cea mai bună clasare a Științei în prima ligă. Ce vă mai amintiți din acel campionat?

A fost un sezon foarte frumos, primul din istorie în care se acordau trei puncte la victorie, în loc de două. Din păcate, noi

am pierdut multe puncte în primele etape. Am început cu Aurel Țicleanu pe bancă, dar ceva n-a mers, după vreo trei meciuri a fost înlocuit cu Victor Pițurcă. Ulterior am jucat un fotbal foarte ofensiv și îmi amintesc că am fost echipa cu cele mai multe goluri marcate de departe, dar am și primit destul de multe.

Cât de mare e regretul că nu ați prins decât un singur meci în tricoul Naționalei? Și ce vă mai amintiți de la acel meci, pentru că a fost o călătorie inedită în Coreea de Sud...

Nu regret nimic legat de Națională, pentru că la vremea respectivă erau foarte mulți atacanți de mare valoare. Nu uitați că nici măcar „Grande“ Gică Craioveanu nu a prins lotul, nici când a fost golgheterul României nu l-au convocat. Legat de acel meci al meu de la Națională, a fost o experiență de o lună și ceva, lungă și foarte frumoasă. Am fost la un stagiu de pregătire în Elveția, de acolo la un turneu în Hong Kong, și ulterior am jucat acel meci în Coreea de Sud. Pentru noi a fost ceva special.

V-ați încheiat cariera la sfârșitul anilor '90, în Israel, unde ați jucat trei sezoane. Cum a fost acea ultimă experiență din carieră și prima din străinătate?

Una foarte plăcută, pe mine m-a marcat faptul că nu făceau deloc cantonamente înainte de meciuri. Eram obișnuit din România să intru în cantonament, deci în izolare, cu cel puțin 3-4 zile înainte de meci. Altfel, pe atunci Israelul avea un fotbal în plină dezvoltare și să știți că era un nivel bun, aduceau mulți jucători de valoare și chiar îmi amintesc că în perioada respectivă ne-au bătut într-un amical jucat la București.

**Prezentul și revenirea la clubul mamă:
„Suporterii craioveni să nu uite să mă
invite la sărbătorirea titlului cu numărul 5!”**

Ce ați simțit atunci când ați fost contactat de clubul nostru pentru a da lovitură de început a partidei și a deveni, astfel, ambasador al Științei?

Am fost foarte plăcut surprins, un moment de mare bucurie, chiar de fericire. Am simțit că mi se face o mare onoare și că sunt respectat, înseamnă mult pentru mine că oamenii din Craiova își amintesc de perioada mea la Universitatea și mă apreciază. Așa că am acceptat din tot sufletul și vin cu inima deschisă.

În prezent faceți parte din staff-ul UTA, echipă care a ratat în extremis playoff-ul sezonul trecut. Credeți că anul acesta puteți să terminați în primele 6, probabil alături de Universitatea?

Așa e, fac parte din academia UTA de peste 10 ani. De altfel, anul trecut am pierdut finala Ligii de Tineret chiar cu Universitatea. Ca să vă răspund la întrebare, dacă Universitatea Craiova câștigă titlul, iar UTA intră în playoff, pentru mine va fi sezonul perfect.

Cum credeți că se va desfășura meciul din această seară și ce pronostic dați?

Cred că va fi un meci echilibrat și foarte aprig, cum au fost mereu în ultima vreme între cele două cluburi. Simt că spectatorii vor avea parte de un spectacol foarte bun, așa că merg pe vechea expresie: cel mai bun să câștige!

Vă mulțumim și vă rugăm ca în încheiere să le transmiteți un mesaj fanilor Științei care vor citi acest interviu.

Le urez și le doresc tot binele din lume și îi rog să nu uite să mă cheme și pe mine la vară, la sărbătorirea titlului cu numărul 5!

Totul despre NK Maribor, viitorul nostru adversar din Europa

În ceea ce aproape că a devenit un obicei în ultimii ani, Universitatea va da peste cel mai dificil adversar posibil, în debutul preliminariilor pentru grupele Conference League. Pe 25 iulie (deplasare), respectiv pe 1 august (Ion Oblemenco), vom întâlni NK Maribor, vicecampioana Sloveniei, după ce aceștia au fost scoși din competiția superioară, Europa League, de către bulgarii de la Botev Plovdiv (scor 3-4 la general). Vă facem așadar o prezentare completă a „Violeților”, adversarii noștri din Europa.

Înființare și istorie

Clubul Nogometni Maribor (*nota noastră – „nogometni” este termenul sârbesc pentru „fotbal”*) a fost fondat în decembrie

La un an de la înființare, în 1961, Maribor juca barajul pentru promovarea în liga secundă iugoslavă

1960, participând inițial în liga a treia iugoslavă și promovând în premieră pe prima scenă în 1967.

Inițial, membrii fondatori ar fi vrut să aleagă culorile alb-roșu pentru noua echipă, acestea fiind simbolurile micuțului oraș sloven. Până la urmă, s-a mers pe alb-violet, deoarece unul dintre fondatori, Oto Blaznik, tocmai descoperise un material despre Fiorentina în *La Gazzetta dello Sport* și fusese fascinat. Alegerea violetului a fost cu cântec, deoarece în acele vremuri nu existau prea mulți producători de echipament care să ofere această culoare, mai ales cluburilor mici. Prin urmare, în primii ani, fotbaliștii lui Maribor își vopseau singuri în violet niște tricouri albe, iar atunci când ploua li se colora și lor tot corpul, de la vopseaua scursă. Totuși, această istorie a avut darul a fideliza fanii și de a le „tatua” violetul pe suflete.

Deși Maribor promova în 1967, Slovenia rămânea o provincie micuță a mult mai marii Iugoslavii, care avea un fotbal de un nivel extrem de ridicat în acea perioadă. Cea mai bună clasare a lui Maribor din prima ligă iugoslavă rămâne un loc 10, în 1969-1970. Doi ani mai târziu, însă, după doar 5 sezoane pe prima scenă, Maribor retrograda și nu avea să se mai întoarcă niciodată în prima divizie, până la război și dezintegrarea Iugoslaviei. De altfel, a fost doar unul dintre cele trei cluburi slovene care au jucat în prima ligă iugoslavă, în toată istoria țării.

După retrogradare au urmat ani tumultuoși, echipa fiind implicată, la începutul anilor '80, într-un scandal de corupție din cauza căruia au fost retrogradați în liga a treia. Clubul avea un fond secret destinat exclusiv mituirii oficialilor, iar cheltuielile și cadourile făcute erau înregistrate într-un carnețel care a fost ulterior confiscat de autorități. După acel moment, Maribor a rămas în anonimat până la dezintegrarea Iugoslaviei, care a adus cu sine independența Sloveniei, proclamată în 1991.

Perioadele de glorie de după 1991, cu trei participări în grupele Champions League

După apariția Sloveniei ca stat independent, Maribor avea să devină cel mai galonat club din țară. Din 1991 până în prezent, Maribor a câștigat 16 campionate, 9 cupe și 4 supercupe. Mai mult, e singurul club sloven care a jucat în grupele cupelor europene, atât în Europa League cât și în Champions League, unde au participat în premieră în sezonul 1999-2000.

Clubul a intrat în perioada lui cea mai bună odată cu numirea pe bancă a fostului internațional Zlatko Zahovic, care a stat pe bancă între 2008 și 2013 și a obținut un record de nouă trofee în acele cinci sezoane.

În 2014-2015, Maribor a revenit în Champions League, unde s-a comportat onorabil (3 egaluri) într-o grupă cu Chelsea, Schalke 04 și Sporting. În 2017-2018, slovenii s-au calificat în grupele celei mai importante competiții pentru a treia oară, când au întâlnit, printre alții, pe colosul Liverpool, care le-a administrat cea mai severă înfrângere din istoria lor internațională (7-0).

Prezentul și sufletul echipei, Ilicic

Acum 2 ani, NK Maribor a avut parte de cel mai slab sezon al ei din ultimii 23 de ani, când a terminat în extremis pe locul 3, dar până spre final s-a zbatut în subsolul clasamentului. Același sezon, însă, le-a adus fanilor echipei o mare bucurie: s-a întors la echipă legenda Josip Ilicic, fotbalistul care plecase tot de la Maribor în 2010, ca să scrie istorie în Serie A.

După perioade fără rezultate notabile la Palermo și Fiorentina, Ilicic a ajuns la Atalanta, cu care a avut parte de câteva sezoane de excepție. Printre altele, a devenit primul fotbalist care a înscris 4 goluri într-un meci eliminatoriu de Champions League, în deplasare. S-a întâmplat în optimile Champions League din 2019-2020, când Atalanta s-a calificat în sferturi după o victorie cu 4-3 pe

Cu burtică, dar și cu zâmbetul pe buze: Josip Ilicic a revenit din depresie și a regăsit bucuria fotbalului chiar la clubul de unde plecase

Mestalla, în fața Valenciei. Toate golurile oaspeților au fost marcate de Ilicic.

Imediat după acea performanță, între 2020 și 2022, Ilicic a trecut printr-o perioadă foarte dificilă, când nordul Italiei a fost puternic lovit de coronavirus, iar Bergamo a fost unul dintre cele mai afectate orașe. Om cunoscut ca foarte sensibil, Ilicic a luat și el virusul și a căzut în depresie. Din cauza problemelor mentale, nu a mai jucat fotbal timp de peste un an, dar și-a regăsit bucuria de a juca la fostul lui club, Maribor. Între timp, pentru că a fost deschis cu problemele sale, Ilicic a devenit un model al altor sportivi și a primit felicitări de la mulți pentru curajul de a vorbi despre asta.

În sezonul trecut, conduși de un Ilicic mult schimbat fizic, dar aproape de forma de odinioară, cei de la Maribor au terminat campionatul pe 2, la 12 puncte de campioana Celje, dar la 3 în fața mării rivale Olimpia. Tot vara trecută au trecut de două tururi

preliminare din Conference League, înainte să fie eliminați, în al treilea, de Fenerbahce.

Vara aceasta, Ilicic a fost inclusiv în lotul Sloveniei de la Euro și și-a făcut apariția în ultimele două partide ale acestora, egalurile cu Anglia, respectiv cu Portugalia.

Maribor va debuta în noul sezon de campionat abia duminică, 21 iulie, când întâlnesc pe teren propriu pe Domzale. Aceștia au întâlnit recent o echipă din România, într-un amical desfășurat la începutul acestei luni: au fost învinși cu 4-0 de Rapid, în ultimul meci de verificare al giuleștenilor din cantonamentul sloven.

Fotbalul ca sărbătoare și ca blestem: o scurtă și colorată incursiune în istoria fotbalului din America Centrală

Pentru că hondurianului Maldonado i s-au alăturat, în echipa Științei, cubanezul Paradela și costaricanul Mora, ni se pare potrivit să vă facem o trecere în revistă a relației pasionale și neașteptat de vechi pe care o au oamenii din America Centrală cu fotbalul, respectiv cu sporturi foarte similare care l-au precedat.

Aztecii jucau (un fel de) fotbal cu mult înainte să existe englezi

Când spunem că englezii au „inventat” fotbalul, ne referim mai degrabă la un regulament pentru un sport care se juca, cu diverse variațiuni, din preistorie. Ideea de minge lovită cu piciorul care să treacă printr-o poartă pare, cumva, natural umană. Iar civilizațiile strălucitoare din America Centrală de azi, care le-au precedat cu mult pe cele europene, jucau un sport foarte asemănător cu fotbalul încă de acum peste 5000 de ani.

De altfel, când vine vorba despre un astfel de sport, originile reale ale fotbalului sunt disputate între americanii centrali și chinezi. Dacă chinezii jucau „tsu’chu”, care înseamnă literalmente, ca și „football”, „lovitul mingii cu piciorul”, aztecii jucau „tlachtli”, denumire a cărei etimologie s-a pierdut odată cu întreaga civilizație aztecă, care avea o limbă proprie, „nahuatl”.

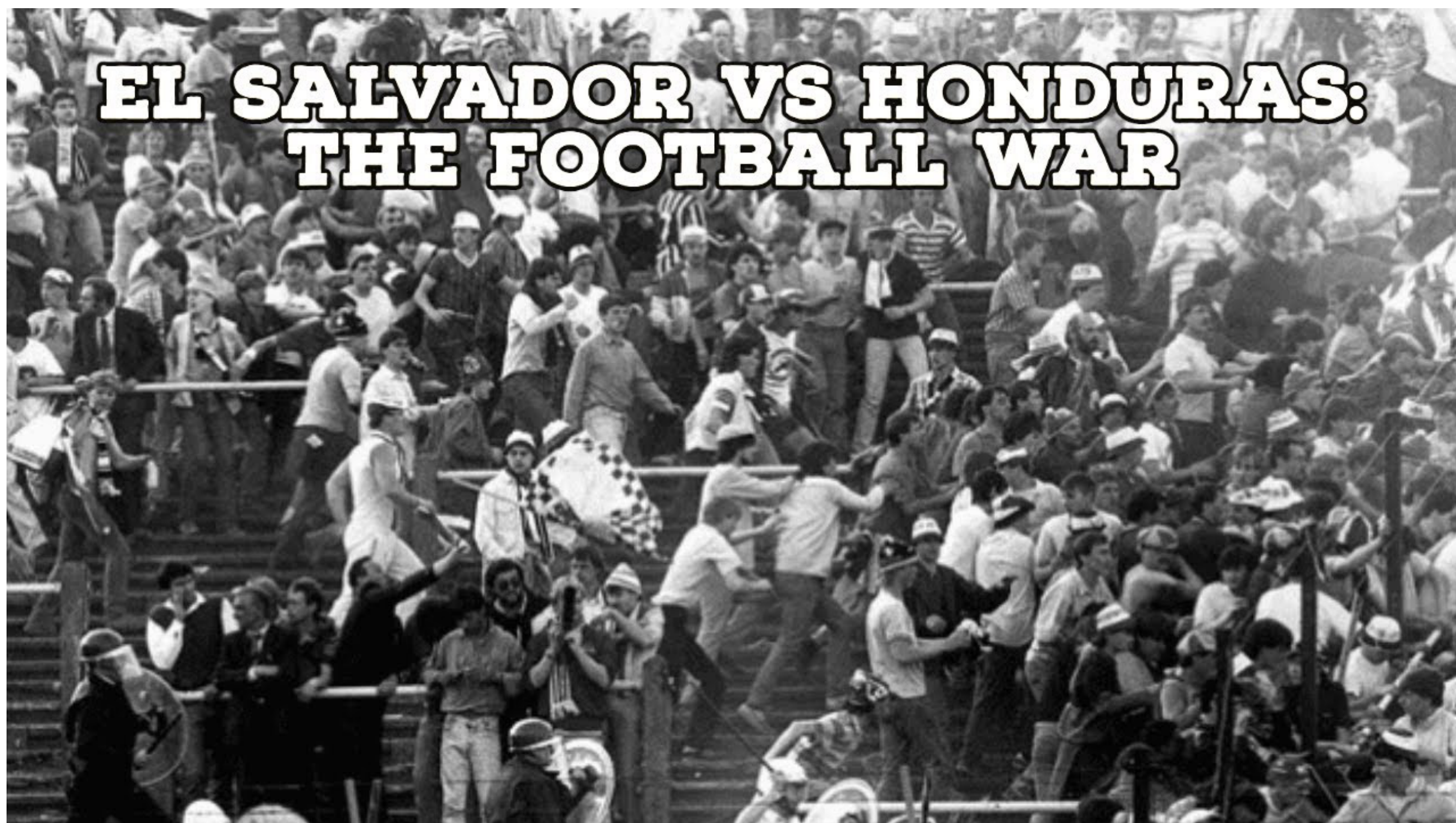

O fostă arenă de tlachtli, rămasă în picioare printre ruinele mayașe de la Chicken Itza, din Mexicul de azi

Deseori, fotbalul era folosit, alături de dansuri și de cântece (de multe ori se practica în aceeași ceremonie și pe aceeași arenă), ca formă de împrietenire între triburi care luau pentru prima oară contact unele cu celelalte. Doar că pasiunea americană vine, după cum am văzut și la fanii columbieni la această Copa America, cu bune și rele. Nu doar cu bucurie și dansuri, ci și cu agresivitate și, uneori, chiar război sau crimă.

Între sărbătoare și violență

Pentru că sacrificiile umane erau un obicei în cultura aztecă, tlachtli-ul care a precedat fotbalul avea deseori mize mult mai mari decât ne imaginăm. Deseori, membrii echipei care pierdea erau sacrificați zeilor. Dar, pentru că sacrificiul făcut zeilor era considerat mai degrabă o onoare decât o formă de pedeapsă, se întâmpla și ca miza să fie inversă: două echipe se luptau să câștige meciul în condițiile în care chiar câștigătorilor li se rezerva privilegiul de a fi sacrificați ulterior. Ceea ce ne face să ne punem o întrebare legitimă: oare cum arătau blaturile pe atunci?

Cinci milenii mai târziu, în calificările pentru Cupa Mondială din 1970, între Honduras și El Salvador a izbucnit un război scurt, dar deosebit de sângeros, care poartă numele inclusiv în cărțile de istorie drept „Războiul fotbalului“. Asta deoarece primele izbucniri violente ale unui conflict vechi de zeci de ani au avut loc în cele două meciuri de calificare dintre cele două țări.

Relațiile dintre Honduras și El Salvador erau foarte tensionate, iar sărăcia și suferința extreme din cele două țări era pusă, de populație și politicieni, pe seama „vecinilor cei răi“. Ura dintre cele două popoare era deja gata să explodeze, în 1969. Și, cum fotbalul a fost dintotdeauna o expresie fidelă a vieții și a năzuințelor unui popor, acele două meciuri au fost tratate de cetățenii din Honduras și El Salvador mai degrabă ca războaie, decât ca jocuri cu fair play și respect la bază. Suporterii celor două țări priveau propriii fotbaliști ca pe niște soldați care merg la luptă, iar agresivitatea din teren avea să se transforme curând într-un război „oficial“.

După ce fanii El Salvador au fost șicanați și agresati de cei ai Hondurasului, la meciul tur, la returul din El Salvador violențele au escaladat, și câțiva fani hondurieni au fost uciși. La scurt timp după incidentele din timpul celor două meciuri a urmat și

un război oficial, oprit după 5 zile foarte sângeroase grație intervenției Statelor Unite, care a somat cele două părți să semneze un armistițiu.

Puterea diversității și fantezia „mulatto“

Deși este adevărat că fotbalul a fost (re)adus în Americi de către europeni, în special de către englezi, rămâne la fel de adevărat că în America de Sud a fost perfecționat grație diversității etnice. Brazilia a patentat conceptul de „futebol arte“ încă din prima parte a secolului XX, și a ajuns rapid să fie considerată țara cu cel mai spectaculos fotbal din lume, grație unei mai bune integrări a oamenilor cu origini africane.

Odată cu accentul tot mai mare pe jucători cu origini africane, Brazilia a patentat conceptul de „fotbal artă“

Primul șoc al europenilor în fața unui fotbal diferit, adică mult mai spectaculos decât cel jucat pe continent, a fost în 1938. Cele două Cupe Mondiale de până atunci fuseseră exclusiv o „afacere a albilor“, dar la cea din 1938 a apărut, aparent de nicăieri, Brazilia. Deși au ocupat doar locul 3, brazilienii au arătat un stil de joc care i-a înmărmurit pe ziaristii prezenți. Unul nota că brazilienii jucau „un fotbal caracteristic jucătorilor lor cu origini africane, similar unui dans“. Un altul aprecia un „muzicalitatea și cursivitatea“ stilului de joc, pe care îl alinta „fotbal ginga“ (un stil de dans similar swing-ului, cu originile în capoeira-ul african) și despre care spunea că e bazat pe spontaneitate și artă. De aici, așadar, conceptul de „futebol arte“, care avea să caracterizeze Brazilia în următoarele decenii, mai ales în anii în care unul dintre cei mai mari jucători din istorie, Pele, se va fi remarcat.

Când vine vorba despre America Centrală, diversitatea etnică e chiar și mai impresionantă decât cea braziliană. Deși majoritatea populației de pe continentul central american este formată din „mestizos“, adică o combinație între spanioli și populația indigenă de dinainte de colonizare, există și un procent semnificativ de „creoli“ respectiv de „afro-americieni-centrali“, care fac din fotbalul central american, prin simpla expunere la diversitate, unul de o fantezie și o originalitate speciale.

Rămâne de văzut cât ne vom bucura cu ele odată cu aducerea unor jucători central americani de atac, asta după ce Denil Maldonado pare deja să fi fost o adopție cât se poate de reușită. Vă dorim mult succes în alb-albastru, Carlos & Luis!